

TAMÁS MENYHÉRT

Zárszó és folytatás

1

Hetekig, hónapokig megszűnt bennem az éhség, hogy mindent kimondjak magamról, felkészültem, többé nem élek a szavak sürgetésével, mélyemen; nélkülük annyira sem...

Most állj talpra, ha tudsz, vállalni tudod-e, folytasd az időtlen harcot, vállalni akkor is, ha semmit sem tudsz, igaz, nem is ígérhet, nem is ígér jövődőről – mint aki semmit sem tanult, fedd fel újra mostani magad, meglátod, gyümölcsöt terem a szó!

2

Térj vissza, szólít a nap minden órája, azok is szólítanak, akik ébredésemet várják, csengessem fülükbe a riasztást – bármekkorát fordult az Idő, a benső szó időtlen parancsolat, meg-megújítható harsona; a felejtés ébresztése...

Egyetlen dologban hiszek, hihetek: amit félrehall a fül, áthangolja a szív, egyedül a szív a megmondhatója: ennél többet, mint amennyit veszítettünk, többet nem veszíthetünk!

3

Sóhajtással kezdem, mikor fogad vissza, visszafogad-e a termékeny reggel, újra elém teríti-e a napfényt, hogy újra kitaláljak magamból...

Térj vissza! Kímélet után vagy. Eleget kíméltem a magára sápadt, fehér papírt. Fogadj vissza reggel, hiányodban azt is megszenvedtem, hogy álom nélkül ébredek, álom és kímélet együtt: sötétít, magamra sötétít – Napszakom, napszakom: reggel, állj árnyékaim útjába...

2024. január 3.